

over, og der derfor ikke er Noget for dem at gjøre ad rent parlamentarisk Veie, saa have de ikke Noget at risikere ved at udstøde disse Trusler. Kunde det nemlig virkelig føre til, at Folk bleve bange, saa at Flertallet maatte give efter og de Herrer kunde faae deres Villie, ja, saa havde de jo ganske vist vundet en let Seir, og jeg kan derfor godt forstaa, at de udstøde disse Trusler. Kan det hjælpe og gjøre sin Virkning, er det jo godt, og de hade vundet en let Seir; men vil Folkethinget og Velgerne ikke lade sig skræmme, saa er Stillingen ganske den samme, som den hidtil har været, og saa er der jo endda Tid for dem til at give taft. Derfor synes jeg, at vi kunde tage det ganske roligt, thi jeg antager, at det Hele er kun Stræmmebilleder, som blive opstillede af vore Modstandere, som haabe, at det muligvis vil gjøre sin Virkning, og at de ad den Veie ville opnaa, hvad de ikke kunne opnaa ved Valg og ved Opløsning. Det ærede Medlem for Denne Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), som vi atter have faaet den Fornøjelse at se her i Thinget, udtalte i Begyndelsen af sin Tale, at det lod til, at Forhandlingerne denne Gang skulde føres af Politikere af anden Rang, og derfor sølte han sig faldet til at tage Ordet. Jeg kan nu meget godt forstaa, at, naar der skulde Politikere af anden Rang til at tage Ordet, saa tilfaldt det ham at reise sig, thi det var, hvortil han hører, har snart ikke Andre af den Art at ty til, de ere gaaede deres Veie, Partiet er en Slags Hær, bestaaende af Generaler, men uden Soldater, og naar det derfor har en enkelt Soldat som det ærede Medlem, er det ikke saa fært, at man benytter ham snarest muligt. Det ærede Medlem viste, at han fuldstændig svarede til de Forventninger, der kunde næres til ham fra den Side; han turde udtale, hvad intet andet Medlem af hans Parti under disse Forhandlinger hidtil har dristet sig til at fremkomme med. Det ærede Medlem udtalte navnlig blandt Andet den mærkelige Sætning, som for Resten ikke er ubekjendt for os, som have fulgt ham paa Valgmøderne, angaaende det kongelige Theater, at han ikke troede, at det var ophævet, fordi Folkethinget negtede Bevillingen til det. Han mente, at det var nok, at Landstinget bevilgede det Belsøb, som det kostede at drive det kongelige Theater, og at Ministeriet saa sanktionerede Bevillingen, saa kunde Ministeriet uden videre paa denne Regning drive det kongelige Theater. Dette er et Bevis paa, hvad det ærede Medlem forstaaer ved den bevillende Myndighed, og dette er et Bevis paa, hvilken Magt det ærede Medlem vil tillægge Folkethinget, hvilken Ret han vil give den menige Befolkning, som er repræsenteret i Folkethinget. Han siger: naar Landstinget, som væsentlig kun repræsenterer et Par Tusinde Godsseiere, Embedsmænd o. s. v., blot bevilger Pengene til Driften af det kongelige Theater, saa er det tilstrækkeligt

— om Folkethinget siger ja eller nei dertil, er ligegyldigt. Dette er Noget, som fortjener at noteres, det er Noget, som Befolkningen bør lære at kjende. Det ærede Medlem er jo, ligesom alle vi Andre, valgt væsentlig ved den menige Befolknings Tilslutning, og jeg tror derfor, at denne Befolkning bør have at vide, hvorledes det ærede Medlem stiller sig med Hensyn til de Rettigheder og den Frihed, som Grundloven hjemler. Det ærede Medlem udtalte ogsaa med Hensyn til Lovloven, at han troede, at dette Ministerium vilde give efter i denne Henseende, det vil sige, naar hele Rigsdagen var enig. Ja, det er jo den Politik, som det ærede Medlem stadig følger. Naar Folkethinget og Landstinget kunne blive enige, naar Godsseierne og Embedsmændene i Landstinget af Naade ville give Tid af det, vi forlange, og Regjeringen af Naade sanktionerer det, saa kan det føres igjennem. Det er den Ret og Frihed, som det ærede Medlem vil give den store Del af Befolkningen, som har sat os ind i dette Thing. Det ærede Medlem udtalte, at vi ikke levede under en Republik, men under et konstitutionelt Kongedømme. Det er ganske vist, det er der slet Ingen, som vil nejte, men det forekommer mig, at det ærede Medlems Udtalelser gik i en saadan Retning, at man skulde tro, vi levede under et absolut Kongedømme. Den Naade, hvorpaa det ærede Medlem opfattede den politiske Stilling og de Rettigheder, som Forfatningen hjemler Befolkningen, forekommer mig snarere at passe til et absolut Kongedømme med en raadgivende Stændersforsamling end til en virkelig parlamentarisk, konstitutionel Institution. Min Mening angaaende det konstitutionelle Kongedømme bygger jeg paa, at vi have en Paragraf i Grundloven, der siger, at Regjeringsformen er indskrænket monarkisk. Dersom vi derfor kun vare en raadgivende Stændersforsamling, var der i Grunden ingen Indskrænkning, og hvori bestaar da Indskrænkningen? Den bestaar deri, at Kongemagten og dens Repræsentant Regjeringen ikke kan føre Noget igjennem uden den lovgivende Magts Samtykke, den bestaar deri, at Magten er delt, og det er jo klart, at naar man, som hos os, har to Kamre, maa selvfølgelig det Kammer, hvori den store Befolkning er repræsenteret, have den største moralske Indflydelse. Det er det, som det ærede Medlem ikke vil indrømme. Det ærede Medlems Opfattelse af denne Sag er, at han tror, at disse enkelte begunstigede Samfundsklasser, som ere repræsenterede i Landstinget, ikke alene have lige Rettigheder med os i dette Thing, hvor hele Befolkningen er repræsenteret, men det ærede Medlem vil endog gaa saa vidt, at han tror, at disse Samfundsklasser i Landstinget ene skulle have Ret til at besætte Regjeringen, at de ene skulle raade for Administrationens Udførelse og Lovenes Fortolkning. Paa den Naade bliver der ganske vist ikke Meget tilovers af den almindelige Befolk-